

מ'יהי שרדה חמו, אשר הביטוח הלאומי

מסרב לשלם לה מפני שילדה בבית

הבדיקה

הטבעית

חיים בטבע עם העז "בובה". השכנים התלוננו בעירייה שהעד מעלה צחנה. הפקחים שהגיעו למקום לא מצאו שיש ריח מיוחד. את העז הביאה שרה לחדר לאחר שהפכה להיות טבעונית בעצת המרפא הטבעונית.

בביתה, בשיטה של לידה ללא-אלימות. שרה: "הנסיון שלי עם הרפואה היה כל כך מר, ועם הטיבעונות היה כל כך טוב, שלא פלא שהגעתי לדיעה כל כך נחרצת. פחדתי פחות מסיכונים, אולי בגלל הביטחון שקיבלתי מהטיבעונות. בני משפחתי וידידי לחצו עלי מכל הכיוון נים ללדת בבית-חולים, אך היום מודה בעלי שהלידה שלי בבית הייתה החוויה הכי יפה שלו בחיים."

הלידה ללא-אלימות מבוססת על ההנחייה, שלא חייבים לגרום לעובר טראומה סביבתית רק מפני ששינה כתובת. שינוי הסביבה הטיבעית של התינוק ייעשה בהדרגה; הלידה תבצע בשקט מירבי — ללא צעקות של "תלחצי עוד קצת" — ללא זרקורי-אור מסנוורים הנהוגים בבתי-חולים, ומבלי לבדוד את התינוק מייד עם צאתו לאוויר העולם.

כאשר יוצא הרך הנולד מבטן אמו, לא ממהרים לחתוך לו מייד את חבל הטבור. נותנים לו להתאושש תחילה, ואחרי כחמש דקות מכניסים אותו ל"אמבטיה של מים בטמפרטורה של הגוף. אמבטיה זו, "מתוריה" אותו לסביבה המוכרת לו ומשחררת אותו מן הפחד והמתח המתלווים לחוויות החדשות שנפלו עליו כמעט ביום בהיר. שיטה זו מנוגדת ל"תפיסה המוכרת, שהרך הנולד אינו שומע, אינו מבין ואינו רואה. אחרי האמבטיה נמסר התינוק לידי אמו, המאמצת אותו לחיקה החם, כדי שירגיש חום טבעי תחת ניכור מאיים של חיתולים ומיטה.

התינוק

באמבטיה

הרופאים ערים היום לתופעות הי מבת-חולים לקליניקות פרטיות. לכן הם מגלים נכונות לבוא לקראת האשה ולייענות לבקשותיה, כדי שלא תלד, חס וחלילה, בבית, ללא מיכשור מתוחכם בשעת לידה. אלא שנכונות זו עורגת מוצדק נעת ותלויה בהלך-דרכו של הרופא המנהל. בתי-החולים הדסה בירושלים הוא הגמיש מכולם, ומוכן לבוא לקראת הילדת. שרה חמו התעניינה, והסתכר לה, לדבריה, שרופאי הדסה אומנם גמישים אבל לא עד הסוף. הם לא היו מוכנים להיענות לבקשתה, להכניס את תינוקה לאמבטיה המים, דבר פשוט לדעתה בתכלית הפשר טוט. בשל כך העדיפה שרה ללדת בחיק משפחתה, שם זכתה בליטופים בשעת צירי הלידה. בליל שבת הספיקה לראות טלוויזיה ולשמע את סיפורה של הרחובות תית, שהביסה אף היא את הסרטן, ומייד לאחר מכן יילדה את בנה, עינם.

"זה הצחק אותי כשדובר הביטוח הלאומי טען בפני, שלו הייתי יולדת בבית מחמת החיפזון היו משלמים לי, אבל מכיוון שזה לא היה בתוס'לב ובגלל שהודעתי להם מראש על כוונתי, אין להם אפשרות לשלם לי לפני משורת-הדין." אומרת שרה.

"יילדתי בבית בתוס'לב, ולא הייתה לי שום כוונה ללדת כך כדי למחות נגד הביטוח הלאומי, אך למרות זאת הם מסר-בים לשלם לי את ההוצאות לתינוק." דינה ונזן

מישפחה בריאה שזכתה שוב באושר, היא מישפחתה של שרה חמו. לאחר כל תלאות הסרטן, נרפאה האם וילדה בן. את הבן ידה בלידה טיבעת בביתה, כאשר לידה בלעה ויאר בני המישפחה.

טרפי, כדי להשימד את תאי הסרטן שבי גופה, התמוטטה לגמרי. אחרי הטיפול השלישי הרגישה כל כך רע, עד שהעדיפה להתאבד על פני המשך הטיפול. מספרת שרה: "בעלי היה בדיעה אחת איתי, שמוטב למות מוקדם מאשר להישאר חי ורק לסבול. זו הייתה אמורה להיות החלטה הרתגורל בשבילנו. זו לא הייתה שאלה של אומץ. ידעתי שאני חייבת לעשות משהו בשביל עצמי, ואפילו שהייה משהו אחרון. חיפשתי אלטרנטיבה."

רפואת הטיבעונות עזרה לשרה חמו, לדבריה, להתגבר על הסרטן שהיה לה. אחרי כמה שבועות של תזונה טיבעונית. כל מיני חופעות-ליוואי כמו פצעים מוגלתיים, שילשולים, כאבי-ראש וכאבי פרקים — הכל נעלם כלא היה. לא היה גבול לשימחתה של שרה, שהרגישה כאילו נולדה מחדש. בהשפעת הטיבעונות קנתה שרה עו, כי רצתה בחלב ללא רעלים וללא פיסטור, ובעידודו של המרפא הטיבעוני נכנסה להריון. בגלל הדחייה שלה מפני תרופות, זריי קות ורופאים, החליטה לאמץ את שיטתו של הרופא הצרפתי פרדריק לבואייה וללדת

אני אורחית לא ממושמת, לא זורקת אומנם ליכולך לרחוב, אבל יולדת, ברוב חופשתי, בבית. בעלת הדבר, שרה חמו (36), שהתעקשה ללדת בביתה, בשיטה הלידה ללא אלימות, גרמה לי סערה ציבורית. הביטוח הלאומי סירב להכיר בה כיוולדת מן המניין, ולזכותה במענק-לידה, המגיע לה לפי החוק. וזאת מפני שהייתה גלויית-לב וישרה, והודיעה לביטוח הלאומי טרם לידה על החלטתה ללדת בבית.

בארץ יש הרבה נשים שמעדיפות ללדת בביתן. אבל שלא כמו שרה חמו, אין הן מכריזות על כך מראש, אלא יולדות בצינעה ובהיחבא, ואחר-כך ממהרות לבית-החולים להירשם, כדי שלא להפסיד את המענק. כיום מסתכם המענק ליולדת ב-6,000 שקלים. שמתוכם מתקווים כ-4,000 שקלים לדמי-אישפוז. היתרה מוכרת כ"הוצאות-לתינוק".

מספרת שרה: "לא די שחסכתי למדינה את הוצאות האישפוז, עתה רוצים לחסוך עלי גם את ההוצאות לתינוק. בחוק כתוב בפירוש שזה הוצאות לתינוק, ורק את זה ביקשתי. לא העזתי לבקש את דמי-האישפוז, אבל הם כרכו את זה ביחד, כדי להכריח אמהות ללדת בבית-החולים." שרה, ילידת כינרת, היא בת להורים שעלו לארץ מרוסיה. מאז היתה בת

בביקתי בחצות אשקלון, רוכבת על אופניים עם הבת הילית, שנולדה לפני שאמה לקתה בסרטן.

שבע היא אשקלונית. יש לה שתי בנות, בנות 16 ו-12, ועתה ילדה גם את עינם, שעדיין לא מלאו לו ארבעה שבועות. לדבריה הייתה אשה רגילה ושקטה, שילדה את שתי בנותיה בבית-החולים באשקלון, "בלי שום ג'וקים בראש". הכל היה רגיל ונורמלי, עד שאיבחנו אצלה סרטן בבלו. טות הלימפה (בשפה הרפואית: לימפומה), הבדיקות חששות "הרטן אותה", לדבריה, לאט לאט, וכשנאלצה לקבל טיפול כימורי